

Pityu, a szellem

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szellem. Ezt a szellemet Pityunak hívták és magányosan élt egy nagy kastélyban. Csak arra várt, hogy valaki belépjen az ajtón és meg tudja rémisztetni.

Egyszer egy napon aztán kinyílt az ajtó. Egy férfi és egy kisfiú lépett be a kastélyba. Ők voltak a ház új tulajdonosai és be akartak költözni. Ennek Pityu nagyon megörült, mert úgy gondolta, eljött az ő ideje: rémisztgetni tudja a kastély lakóit. Pityu még kis szellem volt, ezért nem vigyázott és meglátta őt a kisfiú, akit Péternek hívtak. Péter nagyon megijedt Pityutól, bár nem tudta, hogy mit is látott valójában. Odaszaladt az apukájához, és megkérdezte, léteznek-e szellemek? Az apja azt válaszolta, hogy ő még nem találkozott eggyel sem. Aztán egyre furcsább dolgok történtek a házban. Gyönyörű idő volt, a szél sem fújt, az ajtók és az ablakok mégis hol kinyíltak, hol becsukódtak. Este, amikor sötét lett, a felkapcsolt lámpák hirtelen kialudtak, aztán megint világítani kezdtek. Péter egyre jobban félt és úgy gondolta, mégiscsak egy szellem lakhat a kastélyban. Aztán, egy nap összeszedte a bátorságát és elhatározta, hogy meglesi a szellemet. De hogyan fogjon hozzá? Amikor megvacsoráztak az édesapjával, eszébe jutott, hogy egy szellemnek is ennie kell! Ezért mindenféle finomságokat hagyott az asztalon, és elbújt az ajtó mögé. Pityu nagyon szerette az édességet, nem is tudott ellenállni a sok finom falatnak. Nyugodtan falatozott, és mikor már mindent megevett, aludni tért. Péter számára bizonyossá vált, szellemmel van dolga! Másnap reggel, mikor Péter és apja befejezték a reggelit, a fiú megint kint hagyott pár falatot a szellemnek, és ismét az ajtó mögé bújt. Pityu érezte a finom falatok illatát, és jóízűen megreggelizett. Így teltek Péterék napjai, mígnem egyik éjjel a fiú sírásra figyelt fel. Péter felkelt, és gondolta, megnézi, mi lehet az. Felment a padlásra, és meglátta a szellemet. Félve, de odament Pityuhoz, és megsimogatta, de a szellem csak sírt. Péter addig ült Pityu mellett, amíg meg nem nyugodott. Beszélgettek, ismerkedtek. Pityu elmondta Péternek, hogy már nem akar ijesztgetni senkit, inkább egy barátira lenne szüksége.

Ettől kezdve elválaszthatatlanok lettek. Pityu mindenben segített Péternek, amiben tudott, és Péter minden titkát megosztotta Pityuval. Az édesapja azonban semmit sem tudott erről a barátságról, mert Péter úgy gondolta, ezt úgysem hinné el senki!

